

Một lần tình cờ

Dương thích Lệ. Vì sao ư? Chính Dương cũng không biết. Lệ nằm vượt ra ngoài những tiêu chuẩn về một cô bạn gái lí tưởng của Dương trước đây. Dương thích con gái tóc thẳng, Lệ để tóc xoăn. Dương không thích con gái nhuộm tóc, Lệ nhuộm tóc vàng, thậm chí còn gẩy thêm một số màu gì đấy mà chính Dương cũng không gọi tên được. Dương không thích con gái nói nhiều, Lệ nói nhiều đến nỗi luôn là nhân vật chính trong mọi cuộc nói chuyện hay trêu đùa. Dương thích con gái chững chạc, còn Lệ như một cô bé tiểu học trong vẻ ngoài của cô sinh viên năm hai.

Dương thích Lệ. Vì sao ư? Chính Dương cũng không biết. Lệ nằm vượt ra ngoài những tiêu chuẩn về một cô bạn gái lí tưởng của Dương trước đây. Dương thích con gái tóc thẳng, Lệ để tóc xoăn. Dương không thích con gái nhuộm tóc, Lệ nhuộm tóc vàng, thậm chí còn gẩy thêm một số màu gì đấy mà chính Dương cũng không gọi tên được. Dương không thích con gái nói nhiều, Lệ nói nhiều đến nỗi luôn là nhân vật chính trong mọi cuộc nói chuyện hay trêu đùa. Dương thích con gái chững chạc, còn Lệ như một cô bé tiểu học trong vẻ ngoài của cô sinh viên năm hai.

Thế nhưng Dương thích Lệ. Thích điên cuồng, thích không vì lí do gì cả, thích là thích thôi.

***

Ngay từ lần đầu gặp Lệ trong chuyến đi trainning đầu tiên cùng đội tình nguyện, Dương đã bị nụ cười và giọng nói của Lệ làm cho đứng hình. Hình ảnh một bà chị uống rượu say, mặt ửng hồng chạy đến giành chỗ ngủ của mình đã khiến cậu không thể nào quên. Đêm ấy Dương không còn chỗ ngủ, ngồi cạnh giơ chân ra làm gối cho Lệ cả đêm, tê đến nỗi không còn cảm giác gì ở chân nữa, để buổi sáng hôm sau Lệ vừa dụi mắt vừa nói với mọi người: "Cả đêm qua không biết gối phải cái gì mà đau đầu ghê, cả đêm không ngủ được hihi". Và thế là Dương thích Lệ...

Lệ đã là sinh viên năm hai, một năm đại học đủ để Lệ lớn thêm một chút, người lớn hơn một chút mà vẫn kịp giữ lại những nét trẻ con tinh nghịch trong tâm hồn mình. Lệ thích được là của cả thế giới và được cả thế giới yêu thương. Lệ cũng đã có mối tình đầu của riêng mình, nhưng rồi cũng không đi đến đâu chỉ vì một quy luật muôn thuở: thích, im lặng, rồi vụt mất. Thứ tình yêu trẻ con ấy chợt đến rồi lại đi, trôi nhanh như mưa trong lòng bàn tay vậy, bởi cô còn một tình yêu khác to lớn hơn nhiều, đó là tình nguyện. Tình nguyện đã mang đến cho cô rất nhiều thứ, bạn bè, quan hệ, sự trưởng thành và trên hết là tình yêu thương được cho đi và nhận lại từ khắp nơi. Cô không bỏ sót bất cứ đợt tình nguyện nào cả. Đợt trainning lần này cảm giác thật khác, phải đi cùng các em năm nhất, phải luyện tập, hướng dẫn cho các em các kĩ năng cần có của một tình nguyện viên, nhưng rồi bản tính trẻ con vẫn trỗi dậy, Lệ uống rượu ca hát với mọi người đến tận khuya rồi ngủ lúc nào không hay, chỉ nhớ hình như có người đã cho mình tựa đầu ngủ cả đêm...

***

Từ sau đợt training đó Dương dò tìm facebook của Lệ, xem những gì cô làm hàng ngày, những cảm xúc, suy nghĩ của cô, lấy tư cách như một đứa em quan tâm bà chị già, inbox, tâm sự đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Dương cũng hiểu thêm nhiều thứ về Lệ, về những cảm xúc thật sự trong tâm hồn cô, là những điều suy nghĩ nhiều khi Dương không thể tưởng tượng được lại có trong một con người lúc nào cũng tươi cười như vậy. Và cứ thế mỗi ngày Dương lại càng thích Lệ nhiều hơn, cậu phát hoảng khi nhận ra giờ đây mình lên mạng chỉ để ngắm những bức hình của em, xem xem hôm nay em đã làm những gì, có gì vui, có gì buồn, cứ lặng lẽ như vậy Lệ đã trở thành cả thế giới của Dương ở trường đại học. Duy chỉ có điều, Lệ lại là của cả thế giới...

Lệ là một cô gái như vậy, vui vẻ, hòa đồng, không phân biệt nam nữ, luôn đối xử với mọi người như nhau, dễ khiến cho nhiều đứa con trai lầm tưởng là cô thích họ. Trái tim của Lệ luôn nghiêm khắc trong tình yêu, trong việc chọn bạn trai của mình. Lệ muốn đó phải là người thực sự hiểu mình, là chỗ dựa tin cậy của mình mỗi lúc yếu đuối. Nhưng từ khi gặp Dương, Lệ bỗng thay đổi rất nhiều, những thay đổi mà ngày trước dẫu có nằm mơ Lệ cũng không tưởng tượng ra nổi. Lệ bắt đầu để ý đến thái độ của Dương mỗi khi có cử chỉ thân thiết với bạn khác giới khác, bắt đầu cảm thấy khó chịu mỗi khi Dương nói chuyện, cười đùa với những đứa con gái bằng tuổi Dương, bắt đầu thích viết, thích lắng nghe hơn,... Lệ cố bảo mình không được thích Dương, đơn giản vì hai người không hợp nhau: Dương kém Lệ một tuổi, Dương hát hay, nhảy đẹp, chơi thể thao cừ, là niềm mơ ước của biết bao cô gái, và Dương cũng đáp lại tình cảm ấy dành cho tất cả, Dương có thể cùng một lúc trò chuyện, nhắn tin với tất cả chứ không dành riêng cho cô. Thế nên hai người làm bạn là thích hợp...

***

Gần đây thái độ của Lệ đối với Dương có hơi khác. Gặp nhau nếu như trước kia hai đứa sẽ lại chọc tức nhau, trêu đùa nhau cùng với mọi người thì bây giờ Lệ ít xuất hiện hơn trước mặt Dương, hay mỗi lần gặp nhau Lệ lại cố ý tránh mặt Dương, nói chuyện cùng với người khác. Mỗi tối Lệ ít online face hơn, hay có thì cũng chỉ trả lời lại một cách qua loa đại khái bằng mấy câu nhạt nhẽo kiểu như: "Lệ ổn, Dương không cần lo đâu..." hay "Dương ngủ sớm đi, Lệ còn phải học "...v...v... Dương sợ điều này, chả lẽ cô ấy không thích mình, mình đã làm gì sai? Lần đầu tiên Dương biết thế nào là thích một cô gái, thích thực sự nên những cảm xúc này khiến cho cậu gần như không ngủ được mỗi đêm. Và cứ mỗi lần như vậy hàng trăm câu hỏi lại luẩn quẩn trong đầu cậu.

Một lần khi đi về cùng nhau sau khi liên hoan cùng câu lạc bộ, dưới những vì sao đêm, Dương đã lấy hết can đảm để hỏi Lệ một câu: "Dương có thể nắm tay Lệ được không?" Lệ im lặng khoảng một giây, rồi lại nụ cười ấy, ánh mắt tinh nghịch ấy cùng với một câu nói đùa như mọi khi: "Tay Lệ là để dành cho cả thế giới nắm rồi" mà sao khiến cậu hụt hẫng đến vậy. Bao nhiêu điều tiếp sau câu hỏi ấy cậu định nói, cả bức tranh mất cả tháng trời vẽ chân dung cô Dương giấu trong ba lô định tặng cô, và nói rằng Dương chỉ đang vẽ trái tim mình thôi, cậu đều im bặt. Thay vào đó là một câu đáp trả: "Đồ ngốc, người ta chỉ đùa thôi, tay của tôi cũng có cả thế giới muốn nắm rồi!" Nhưng Lệ biết không, cả thế giới của tôi chính là em đấy, chỉ có duy nhất mình em thôi...

Đêm hôm ấy, Dương đã về cùng Lệ. Cô chỉ ước con đường đó cứ dài vô tận. Dương hỏi Lệ một câu rất bâng quơ, rằng có thể nắm tay cô đi tiếp không, nhưng sao... Lệ thấy nó cứ giống như một lời tỏ tình? Không, Lệ đã nghĩ nhiều quá rồi, Dương không thể thích Lệ, Lệ quá bình thường so với những người khác, mà cứ cho là thích thật thì đó cũng chỉ là bởi sự trẻ con của Dương thôi, chỉ một thời gian sau sẽ lại có người con gái khác làm Dương có những cảm xúc như thế. Nhưng... hình như cô cũng thích Dương mất rồi, cô đã cố trấn tĩnh lại bản thân, dành thời gian cho bạn bè, cho việc học, cố gắng tránh xa Dương nhưng không hiểu do cô cố tình làm thế, hay trước mặt Dương cô bỗng không còn tự nhiên được nữa, không còn điều khiển được chính nhịp tim của mình. Mơ hồ - có lẽ đó là từ ngữ chính xác

nhất để miêu tả bản thân Lệ lúc này...

***

Dương không gặp cũng như như nhắn tin cho Lệ đã một tuần nay, bởi Dương cũng cần khoảng thời gian để biết tình cảm thực sự mình dành cho Lệ. Và Dương biết tình cảm đó là thật, cảm xúc đó là thật, chỉ có tình cảm Lệ dành cho Dương là không phải, bởi có lẽ Lệ đã ngầm từ chối cậu nên mới cố ý tránh mặt cậu.

Chuyến tình nguyện mùa đông năm nay diễn ra đúng vào dịp cuối năm. Cả Dương và Lệ đều đăng kí tham gia, không vì ai cả, đơn giản vì tình nguyện là tình yêu chung của hai người. Suýt chút nữa Dương đã lỡ chuyến xe đi lên vùng cao Yên Bái cùng mọi người do phải thi đấu bóng đá. Cậu chỉ kịp ăn tạm chiếc bánh mì rồi người ướt sũng mồ hôi không kịp tắm rửa vơ vội quần áo lên xe cùng mọi người. Trên xe tất cả cùng ca hát, Lệ ngồi cùng ghế với một anh trong đoàn, cũng hòa cùng mọi người trên xe, không biết có một ánh mắt phía sau vẫn dõi theo mình.

Đêm, xe chạy chầm chậm lại và tất cả bắt đầu ngủ, tuy nhiên đường khó đi, xe xóc nên rất khó ngủ, các bạn nữ đều tìm cho mình một người để tựa vào cho dễ ngủ, nhưng không hiểu sao Lệ lại không làm thế, cứ gật gù lắc lư theo chiếc xe khó chịu. Dương đành phải gửi cho anh ngồi cùng Lệ một tin nhắn: "Anh có thể đổi chỗ cho em không, em thích bạn ngồi cạnh anh, rất rất nhiều ạ". Ông anh chỉ khẽ mỉm cười gật đầu. Dương ngồi xuống, ép đầu Lệ vào vai cậu, khẽ nói: "Yên tâm ngủ đi, đồ ngốc!". Cậu chỉ nghe Lệ khẽ nói: "Dương à" và ngủ thiếp đi trên vai cậu. Nửa đêm hôm ấy Dương không ngủ được, có lẽ vì hậu quả của trận bóng lúc chiều mà người cậu mệt lử, lạnh cóng, đầu óc choáng váng, không còn biết gì. Chỉ biết rằng Lệ đã thức dậy từ lúc nào, tấm áo mỏng mà cậu đắp cho cô lúc đầu giờ đang trên người mình, và cậu cảm nhận được một làn hơi ấm bên cạnh, hình như Lệ đang ôm mình...

Sáng hôm sau thức dậy thì mọi người đã đến nơi và bắt đầu phân chia công việc. Chưa kịp tức giận bản thân vì đêm qua đã để Lệ phải lo lắng, cậu đã theo mọi người cùng nhau làm việc. Gần như suốt hai ngày ở Yên Bái hai người không có cơ hội nói chuyện với nhau bởi lịch không trùng nhau. Lúc Lệ chơi cùng các em nhỏ thì Dương phải đi đào giếng, lúc Lệ nấu ăn thì Dương phải đi chặt củi, lúc Lệ sắp xếp tặng phẩm quyên góp thì Dương dạy các trẻ em vùng cao đá bóng. Những lúc rỗi Dương vẫn cố đi tìm xem Lệ ở đâu, dẫu chỉ là đứng từ xa ngắm cô. Thực sự hình ảnh Lệ chơi với đám trẻ, cảnh đám trẻ bịn rịn không nỡ rời xa cô lúc chia tay đã khiến cậu thực sự cảm động. Kết thúc hai ngày tình nguyện với nhiều cảm xúc, cả đoàn chia tay mảnh đất Yên Bái. Hình ảnh được lưu lại vô số kể trong các máy ảnh, máy quay phim, và Dương, trong một lúc nhất thời không kìm nén được lòng mình khi đứng ở nơi gần như là cao nhất cả nước, đã thổ lộ tình cảm của mình dành cho Lệ vào chiếc máy quay của ai đó, một cách kín đáo, duy nhất, chỉ cậu biết...

P/s: Lệ trở về phòng kí túc xá, ngủ một giấc ngon lành để quên hết những mỏi mệt sau chuyến đi. Thức dậy cô mở máy quay để xem lại những hình ảnh, những clip của hai ngày trước, bỗng Lệ thấy có một clip lạ quay cảnh rừng núi, định xóa đi nhưng rồi vì một lí do gì đó, Lệ ấn vào xem thử. Sau một hồi chỉ toàn tiếng gió rít, đến khi định tắt đi thì một giọng

nói quen thuộc vang lên: "Vì ở đây chỉ có cây rừng và sương mù thôi, với lại gió ở đây thổi mạnh lắm nên không biết em có nghe được không nữa, anh chỉ muốn nói là Lệ À ANH THÍCH EM, thật lòng, mãi mãi không đổi, bất kể là em có thích anh hay không, anh vẫn sẽ chỉ thích một mình em, duy nhất một mình emmm AAA!!!". Lệ đóng máy quay lai, bần thần một lúc rồi khẽ mỉm cười, tựa như những tia nắng ban mai trên vùng núi cao vậy, trong lành, tinh khiết...

Luka Sun

Thông tin liên quan



Chuyện đôi mắt



Em có đủ can đảm để yêu anh